DIN ISTORIA FAMILIEI PETRINO[1]

DINU POŞTARENCU

From the History of the Petrino Family

(*Abstract*)[*]

The Petrino aristocratic family had its roots in the province of Epirus, the Principality of Moldova, Bessarabia and Bukovina, and one of its representatives, Dimitrie Petrino, made its name in the nineteenth-century Romanian literature. It is a family of Macedonian-Romanian origin, displaced in Moldova from Capelevo near Ianina in Epirus. The following study focuses on the history and genealogy of the above mentioned family from 1816 until 1899.

Keywords: Moldavia, aristocracy, Petrino family, history, genealogy.

Familia boierească Petrino a avut rădăcini prinse în provincia Epir, Principatul Moldovei, Basarabia şi Bucovina, iar unul dintre reprezentanţii săi, Dimitrie Petrino, şi-a înveşnicit numele în paginile literaturii române din secolul al XIX-lea. Este o familie de origine macedo-română[2], strămutată în Moldova din localitatea Capelevo, de lângă Ianina, din Epir[3].

Printr-un act din 12 martie 1816, întocmit la Iaşi, fraţii Hristodulo şi Apostol Petrino au încheiat o înţelegere de împărţire a averii lor, conform căreia fratelui mai mic, Apostol, i-au revenit moşiile din Bucovina (satul Vascăuţi pe Ceremuş, cu a patra parte din Voloca, cumpărate de ambii fraţi, în 1808, de la Teodor Mustaţă; Apostol şi-a instalat reşedinţa în Vascăuţi, unde a decedat, la 28 decembrie 1836), iar lui Hristodulo – moşiile din Principatul Moldovei (Uricheşti şi Vladnicul) şi

[1] Acest articol este varianta revăzută şi completată a materialului „Date biografice referitoare la familia Petrino”, publicat în „Basarabia”, nr. 1–2, 2002, pp. 177–184.

[*] Traducere: Ștefăniţa-Mihaela Ungureanu.

[2] Teodor Balan, *Refugiaţii moldoveni în Bucovina. 1821 şi 1848* (în continuare se va cita: Teodor Balan, *Refugiaţii moldoveni în Bucovina*), Bucureşti, Aşezământul Cultural „Ion C. Brătianu”, anul VIII, 1929, p. 11.

[3] Nicolae Iorga, „Un reprezentant al elinismului în Moldova sub vechiul regim: Constantin Evnomie”, în „Analele Academiei Române”, Memoriile Secţiunii Istorice, Bucureşti, 1922, seria a II-a, tomul XXXIX, p. 35.

Analele Bucovinei, **XXVII**, *2* (55), p. 413–425, Rădăuţi – Bucureşti, 2020

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

cinci moşii din Basarabia, fără a fi date numele acestora din urmă. În acest act se precizează, în privinţa moşiilor rămase lui Hristodulo, următoarele: „mai având noi cumpărătură de la d-lui comis Iancul Balş aice în Moldova moşie Uricheştii de gios cu părţile unite şi casăli dumisale părinţăşti din Eşi, şi în oblastul Basarabiei cinci moşii şi un bătrân unit la un loc, şi acum numit Vladnic pe Prut la ţinutul Eşii”[4]. Prin urmare, după cum rezultă din actul vremii, fraţii Petrino au stăpânit în comun moşii în Basarabia şi până la 12 martie 1816, iar de la această dată, doar Hristodulo. Este dificil de stabilit pe care anume moşii basarabene le-au avut ei în proprietate. Dacă admitem că este vorba de moşiile enumerate de Hristodulo Petrino în cererea din 14 decembrie 1826 (toate făcând parte din fostul ţinut Soroca[5]), la care ne referim mai jos, tabloul în anul 1817 se prezintă astfel: Rujniţa aparţinea spătarului Panait Cazimir, iar Horodiciul şi Trăistienii – căminarului Ispir Vela din Iaşi[6].

Dorind să se înscrie în tagma nobilimii basarabene, spătarul Hristodulo al lui Ioan Petrino adresează, în 14 decembrie 1826, Adunării Deputaţilor Nobilimii din Basarabia o cerere, în care a explicat: „Salvându-mi viaţa împreună cu alţi emigranţi, din cauza evenimentelor ce s-au produs în Moldova la 1821, şi lăsându-mi acolo averea mobilă şi imobilă, am fost silit să plec în Austria. În acelaşi an, primind paşaport de la guvernul austriac, am sosit în Basarabia, la moşiile mele”, unde avea de gând să se stabilească pentru totdeauna. El a mai arătat în cerere că are vârsta de 51 de ani, este căsătorit cu Anastasia, născută Petrovici-Armis, şi locuieşte în ţinutul Hotin împreună cu soţia şi trei copii ai lor: Eufrosinia, de 17, Maria, de 14 şi Petru, de 9 ani. Pe lângă aceasta a declarat că stăpâneşte în ţinutul Hotin moşiile Rujniţa, Horodiciul, Alboteşti şi Trăistieni, iar în ţinutul Iaşi moşiile (date drept zestre soţiei sale) Mândâc, Cubolta Veche, Petroşcani şi Şalviri[7]. Moşiile Rujniţa şi Vertiporoh le-a cumpărat de la Panait Cazimir, prin actul de vânzare-cumpărare din 24 martie 1824[8], iar moşiile Trăistieni (numită şi Plopi), Horodiciul şi Alboteşti (numite şi Ţau), aşezate pe ambele părţi ale Coboltei şi formând un trup de moşie, au intrat în posesia lui în urma schimbului de moşii

[4] Teodor Balan, *op. cit.*, p. 48.

[5] Ţinutul Soroca a fost desfiinţat de către oficialităţile ţariste în virtutea prevederilor Regulamentului privind organizarea regiunii Basarabia din 1818, localităţile din perimetrul acestuia fiind incluse în componenţa ţinuturilor învecinate Hotin, Iaşi şi Orhei. Acest ţinut din zona de nord a Basarabiei a fost reînfiinţat prin decizia Senatului Rusiei, promulgată la 18 decembrie 1835 de împăratul Nicolae I.

[6] *Труды Бессарабской Губернской Ученой Архивной Комиссии*, Кишинев, 1907, tomul III, pp. 80, 88.

[7] Arhiva Naţională a Republicii Moldova (în continuare se va cita: A.N.R.M.), Fond *88*, inventar 1, dosar 237, f. 1; dosar 998, f. 180; inventar 2, dosar 295, ff. 123–124.

[8] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 3, dosar 351, f. 3 (cerere depusă de Petru Petrino în 1843 la Tribunalul Civil Regional al Basarabiei, în care a menţionat că tatăl său a cumpărat moşiile Rujniţa şi Vertiporoh de la Panait Cazimir, cu 9 600 de ducaţi olandezi). După Teodor Balan, Hristodulo Petrino a cumpărat moşia Rujniţa de la Nicolae Cazimir. Cf. Teodor Balan, *Documente bucovinene* (în continuare se va cita: Teodor Balan, *Documente bucovinene*), vol. VI, Bucureşti, Editura Casei şcoalelor şi a culturii poporului, 1942, p. 166.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

făcut la 20 aprilie 1824 cu căminarul Nicolae Andrei Pavlu/Pavli[9], dându-i acestuia în schimb moşiile Vaculeşti, Cuzorca şi Verbi din ţinutul Dorohoi[10].

La cerere a anexat certificatul eliberat la 1 aprilie 1818 de Divanul Principatului Moldovei (semnat de mitropolitul Veniamin al Moldovei, episcopul Gherasim al Romanului, episcopul Melentie al Huşilor, vel logofătul Constantin Balş, logofătul Grigore Sturza, logofătul Dimitrie Sturza, vistiernicul Iordache Ruset, vornicii Teodor Balş, Constantin Catargi, Andronache Donici, Costache Mavrocordat, Manolache Dimachi, Iordache Balş şi Iordache Ghica) şi confirmat de către domnul Scarlat Callimachi, prin care se aducea la cunoştinţă că el, Hristodulo Petrino, îşi trage obârşia din provincia grecească Epir şi, emigrând în Moldova, i s-a acordat aici rangul de vel căminar; ţidula din 15 ianuarie 1821, remisă lui Hristodulo Petrino de cancelaria domnului Moldovei, Mihai Suţu, în care se menţionează că el a fost ridicat de la demnitatea de vel căminar la cea de vel spătar; paşaportul eliberat lui Petrino de guvernul Austriei pentru a veni în Basarabia; certificatul din 13 decembrie 1826, eliberat de Guvernul Regional al Basarabiei, prin care se adeverea că în ziua respectivă Hristodulo Petrino a depus jurământul de credinţă şi supuşenie veşnică faţă de tronul Rusiei[11]. Acceptându-i actele, Adunarea Deputaţilor Nobilimii din Basarabia i-a acordat lui Hristodulo Petrino titlul de nobil, prin decizia din 30 martie 1827.

Deşi Hristodulo Petrino a explicat în cererea din 14 decembrie 1826 că în timpul răscoalei eteriste din 1821 s-a refugiat în Austria şi tot în acest an a venit în Basarabia, remarcăm o altă situaţie, consultând listele persoanelor refugiate din Principatul Moldovei în Bucovina, publicate de Teodor Balan. Astfel, la 27 mai 1821, numărându-se printre primii refugiaţi în Bucovina, spătarul Hristodulo Petrino se afla în localitatea Tereblecea, de unde, după ce s-a adăpostit aici vreme de două săptămâni, a plecat la Văşcăuţii de pe Ceremuş, la fratele său Apostol. Iar potrivit unei liste întocmite în 2 februarie 1823, el era aşezat la Cernăuţi[12].

Printr-un act din 24 decembrie 1824, soţii Hristodulo şi Anastasia Petrino au declarat că îi dau fiicei lor Elena, care urma să se căsătorească cu comisarul Theodosius Dobrowolski, cavaler de Buchenthal, satul Rujniţa de pe Ciuhur, din Basarabia[13]. Însă, curând după căsătoria lor, în 28 decembrie 1825, s-au „săvârşit din viaţă" Elena şi Hristodulo Petrino. Prin „jaloba" adresată „Jiudecătoriei Politiceşti a oblastii Basarabiei", redactată la Cernăuţi, în ziua de 7 ianuarie 1826, a refuzat să confirme dreptul de proprietate al lui Theodosius Dobrowolski asupra moşiei Rujniţa[14].

[9] Căminarul Nicolae Andrei Pavlu/Pavli cumpărase aceste moşii, în 1813 şi 1814, de la boierul din Moldova, Sturza. Cf. A.N.R.M., Fond *37*, inventar 2, dosar 588, f. 51.

[10] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 1, dosar 514, f. 51; inventar 2, dosar 588, f. 51; inventar 2, dosar 838, f. 5.

[11] A.N.R.M., Fond *5*, inventar 2, dosar 782, ff. 1, 3, 5, 13–14; A.N.R.M., Fond 88, inventar 1, dosar 237, ff. 7–10; A.N.R.M., Fond 88, inventar 1, dosar 1060, f. 3; A.N.R.M., Fond 88, inventar 1, dosar 998, f. 180v; A.N.R.M., Fond 88, inventar 2, dosar 295, ff. 123–124.

[12] Teodor Balan, *Refugiaţii moldoveni în Bucovina*, pp. 14, 58, 80.

[13] Idem, *Documente bucovinene*, p. 166.

[14] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 1, dosar 503, f. 1.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

În petiția din 1 decembrie 1826, prin care a solicitat Guvernului Regional al Basarabiei să presteze jurământul de credință şi supuşenie veşnică față de tronul Rusiei, Hristodulo Petrino a enumerat proprietățile funciare pe care le avea în ținuturile Hotin (Rujnița, Vertiporoh, Horodici, Alboteşti, Țau, Plopi şi Trăistieni) şi Iaşi (Mândâc, Cubolta Veche, Petroşcani şi Şalviri), ataşând la petiție copiile a două contracte (din 13 noiembrie 1822 şi 22 august 1825) de dare în arendă a moşiilor sale, cu excepția a două moşii (Rujnița şi Vertiporoh), pe care le gestiona personal[15]. Contractul din 13 noiembrie 1822 l-a încheiat cu reprezentanții neamului Leonard, cărora le-a cedat pe un termen de zece ani (23 aprilie 1823 – 23 aprilie 1833) moşiile Mândâc, Cubolta şi o parte din moşia Şalviri[16].

În 21 ianuarie 1828, aflându-se la Cernăuți, Hristodulo Petrino îşi face testamentul, în care a specificat că zestrea soției sale, Anastasia, a constat în bani, pe care i-a încasat de trei ori: la 18 septembrie 1799 a primit 25 000 de lei şi tot în acest an a mai primit 17 353 de lei din moştenirea părintească; a treia oară, în 1814, i-au revenit 2 750 de ducați olandezi din moştenirea fratelui ei, Gheorghe. Toată suma, conform cursului de atunci, plus dobânda (cu excepția dobânzii din suma dată drept zestre), a fost de 14 000 de ducați olandezi, din care s-au scăzut 1 800 de ducați olandezi, plătiți pentru moşia Mândâc. Astfel, din banii ce i-au fost dați ca zestre şi din cei care i-au revenit din moştenire au rămas 12 200 de ducați olandezi. Cu 9 600 de ducați olandezi din suma respectivă, Hristodulo Petrino a cumpărat moşiile Rujnița, Țau şi Plopi din ținutul Hotin al Basarabiei. Pe lângă aceasta, el şi-a vândut casa moştenită, aflată lângă mănăstirea Ifim (?), şi a cumpărat o altă casă de la hatmanul Iordache Balş, situată lângă mănăstirea Borboi[17], în care locuia cu familia şi în 1828. Aşadar, Hristodulo Petrino a lăsat prin testament ca cele trei moşii, cumpărate cu suma de 9 600 de ducați olandezi, precum şi casa, să treacă în proprietatea soției[18]. Pentru ca testamentul să fie recunoscut în Imperiul Rus, Hristodulo Petrino l-a înaintat Consulatului Rusiei din Principatul Moldovei, fiind legalizat, în 31 martie 1831, de consulul Egor Timkovski. În următorul an, la 26 aprilie, spătăreasa Anastasia Petrino l-a depus la Tribunalul Civil Regional al Basarabiei, care l-a înregistrat în martie 1835[19].

Prin contractul din 14 martie 1831, încheiat la Iaşi, logofătul Dimitrie Sturza i-a trecut în proprietatea spătăresei Anastasia Petrino, născută Petrovici, moşia sa Svişcăuți, numită deja Trinca, situată în județul Hotin, pe râul Drabişte, pe care o moştenise de la părinții săi, punându-i la dispoziție şi actele asupra acestei moşii, în timp ce Anastasia Petrino i-a dat în schimb casa din oraşul Iaşi, a răposatului vistiernic Iordache Balica, împreună cu terenul din jurul ei, inclusiv actele asupra imobilului. Totodată, spătăreasa s-a obligat să-i achite logofătului 800 de ducați

[15] Idem, Fond *5*, inventar 2, dosar 782, f. 1.
[16] *Ibidem*, f. 7.
[17] Probabil Bărboieni.
[18] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 1, dosar 717, ff. 17–18.
[19] *Ibidem*, f. 19.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

pentru a întregi preţul moşiei Svişcăuţi[20]. Peste scurtă vreme, spătăreasa Anastasia Petrino a vândut moşia Svicicăuţi (numită şi Trinca) din judeţul Hotin moşierului basarabean Vasile Ioan Stroescu, prin actul de vânzare-cumpărare înregistrat, în 1836, la Tribunalul Civil Regional al Basarabiei[21].

În anul 1832, Eufrosinia, fiica Anastasiei Petrino, căsătorindu-se cu Iordache Stamati, a primit drept zestre moşiile Trăistieni, Horodiciul şi Albotești[22]. Gheorghe/ Iordache Stamati figurează în acte ca proprietar al acestor moşii din anul 1835[23]. Tot în acest an, spătăreasa Anastasia Petrino-Armis este atestată documentar ca proprietară a moşiilor Rujniţa şi Mândâc[24].

Petru, singurul fiu al lui Hristodulo Petrino, născut la Iaşi, în data de 12 iunie 1816, a fost căsătorit cu Eufrosinia (4/16 februarie 1820[25] – 14 februarie 1891), fiica lui Doxachi Hurmuzachi (1782–1857), proprietarul moşiei Cernauca din Bucovina. După cum este notat într-un atestat, confirmat, la 13 noiembrie 1846, de către mareşalul regional al nobilimii basarabene, Petru Petrino şi-a început activitatea publică la 11 mai 1842, în calitate de funcţionar în cancelaria mareşalului regional al nobilimii din Basarabia, post din care a demisionat la 13 iunie 1846, pe motiv de boală. În decursul exercitării funcţiei respective, luându-şi concediu pe un termen de patru luni (29 noiembrie 1843 – 29 martie 1844), el a călătorit în Austria. Din textul atestatului mai aflăm că Petru Petrino poseda moşiile patrimoniale populate Mândâc, Rujniţa şi Şalviri din judeţul Soroca, precum şi o parte din moşia Ipoteşti, judeţul Botoşani, dată drept zestre soţiei sale[26]. Potrivit unor date din anii 1849–1851, moşia Rujniţa a lui Petru Petrino avea o suprafaţă de 3 000 de desetine[27], iar moşiile Mândâc şi Şalviri – o suprafaţă totală de 13 175 de desetine[28].

În 7 mai 1842, Petru Petrino înaintează Adunării Deputaţilor Nobilimii din Basarabia cererea de a i se acorda, ca şi tatălui său, titlul de nobil şi, concomitent, de a o înscrie în registrul genealogic al nobilimii pe soţia sa, alăturând la cerere copiile aceloraşi documente prezentate în 1826 de răposatul său părinte şi, în plus, adeverinţa sa de naştere, ce i-a fost pusă la dispoziţie în capitala Principatului

[20] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 2, dosar 1303, ff. 154v–155. Textul contractului reprodus în acest dosar este în limba rusă, fiind tradus din română.

[21] Idem, Fond *37*, inventar 4, dosar 1522, f. 195. Toponimele sunt ortografiate în conformitate cu documentele citate.

[22] Idem, Fond *37*, inventar 2, dosar 588, f. 51; Fond *36*, inventar 1, dosar 535, f. 10v.

[23] Idem, Fond *134*, inventar 2, dosar 834, ff. 137, 150, 155.

[24] *Ibidem*, f. 153.

[25] Ştefan Meteş, *Din relaţiile şi corespondenţa poetului Gheorghe Sion cu contemporanii săi*, Cluj, 1939, p. XXXIX. Într-o cerere din 7 mai 1842, adresată instituţiei nobiliare superioare a Basarabiei, Petru Petrino a indicat că soţia sa, Eufrosinia, are 20 de ani de la naştere (A.N.R.M., Fond *88*, inventar 1, dosar 1060, f. 3). Prin urmare, este incorectă datarea lui Gheorghe Bezviconi (Gheorghe Bezviconi, *Boierimea Moldovei dintre Prut şi Nistru*, Bucureşti, 1943, vol. II, p. 145) referitoare la anul naşterii Eufrosiniei – 1837, cu atât mai mult că ea, în 1839, fiind în cuplu cu Petru Petrino, aduce pe lume primul copil.

[26] A.N.R.M., Fond *88*, inventar 1, dosar 237, ff. 61v–62; dosar 1060, f. 3.

[27] Desetină – unitate de măsură agrară rusească, egală cu 1,09 ha.

[28] A.N.R.M., Fond *24*, inventar 1, dosar 2, ff. 22v–23.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

Moldovei, în 10 iunie 1839, fiind semnată de mitropolitul Veniamin Costachi. Adunarea Deputaţilor Nobilimii din Basarabia i-a acceptat solicitarea, prin hotărârea din 11 mai 1842[29].

Între timp, comparativ cu anul 1826, s-a complicat modalitatea de acordare a titlului de nobil locuitorilor Basarabiei. A început să fie aplicată regula ce prevedea confirmarea de către Departamentul de Heraldică al Senatului Rusiei a hotărârilor Adunării Deputaţilor Nobilimii din Basarabia privind apartenenţa la nobilime. Acest for din capitala imperiului a examinat dosarul relativ la neamul Petrino în repetate rânduri, din care cauză Petru Petrino s-a confruntat cu o serie de dificultăţi în ceea priveşte depăşirea procedurii de confirmare.

Chiar în acelaşi an 1842, Adunarea Deputaţilor Nobilimii din Basarabia a expediat la Sankt Petersburg documentele referitoare la neamul Petrino. Însă, Departamentul de Heraldică le-a restituit, motivând că dovezile n-au fost expuse corespunzător exigenţilor regulamentare. În 29 mai 1852, dosarul lui Petrino a fost pus, din nou, pe ordinea de zi a şedinţei Departamentului de Heraldică, dar şi de această dată a fost respins, motivul fiind următorul: deşi Hristodulo Petrino a deţinut ranguri moldoveneşti, acestea i-au fost conferite după anexarea Basarabiei, unde s-a stabilit după anul 1821. Din acest considerent, demnitarii Departamentului au apreciat drept incorecte deciziile Adunării Deputaţilor Nobilimii din Basarabia din 30 martie 1827, 11 mai 1842 şi 21 mai 1850 privind încadrarea neamului Petrino în tagma nobilimii şi au dispus ca acestea să fie anulate.

Perseverent din fire, Petru Petrino a căutat cu tot dinadinsul să obţină titlul de nobil, completându-şi dosarul cu acte suplimentare. De la Iaşi a adus un certificat, eliberat la 14 iunie 1851, prin care se adeverea că Hristodulo Ioan Petrino, încă în anul 1800, adică înainte de a fi ridicat la demnitatea de căminar şi spătar, a avut rangul de paharnic, acordat de domnul Constantin Ipsilanti. Printr-un alt certificat, confirmat, la 25 noiembrie 1855, de către Judecătoria Judeţeană Soroca, se înştiinţa că, drept rezultat al unei cercetări efectuate în satul Mândâc, în scopul elucidării de când moşia acestui sat a devenit proprietatea familiei Petrino, s-au constatat următoarele: 24 de trăitori vechi ai Mândâcului, prestând jurământul, au mărturisit că până în anul 1799, precum îşi aminteau ei şi au auzit de la părinţii lor, satul Mândâc a fost stăpânit de Teodor Petrovici, bunicul lui Petru Petrino, iar în anul 1799, Teodor Petrovici i l-a dat ca zestre ginerelui Hristodulo Petrino, care l-a lăsat moştenire lui Petru Petrino.

Noile documente au produs la Sankt Petersburg un efect convingător. Având în vedere că Petru Petrino şi tatăl acestuia deţin, de la 1799, avere imobilă în Basarabia şi, prin urmare, fac parte din populaţia băştinaşă a provinciei, Departamentul de Heraldică i-a atribuit lui Petru Petrino titlul de nobil, în virtutea deciziei din 16 mai 1856[30].

Impulsionat de vestea primită, la 19 decembrie 1856, Petru Petrino adresează Adunării Deputaţilor Nobilimii din Basarabia o nouă cerere. Notând în ea că locuieşte

[29] Idem, Fond *88*, inventar 1, dosar 1060, ff. 3–3v.
[30] Idem, Fond *88*, inventar 1, dosar 237, ff. 67–68.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

la Rujniţa, el şi-a exprimat doleanţa de a fi înscrişi în registrul genealogic al nobilimii basarabene patru copii ai săi, ale căror certificate de naştere le-a anexat. Din conţinutul lor aflăm că Aglaida (Aglaia), primul copil al soţilor Petrino, s-a născut în 23 octombrie 1839 (botezată pe data de 3 decembrie 1839, la Biserica „Sf. Ilie" din Chişinău, rolul de naşi avându-l boierul din Principatul Moldovei, marele logofăt Constantin Sandu Sturza[31], şi Ralu, născută principesa Callimachi, soţia moşierului basarabean Gheorghe Alexandru Balş)[32], urmată de încă două fete: Elena, născută la 1 mai 1842 (botezată la 3 mai, la aceeaşi biserică chişinăuiană, naşi fiindu-i mareşalul regional al nobilimii basarabene, Ioan Mihail Sturdza, şi Ana, soţia moşierului basarabean Constantin Ioan Balş) şi Pulheria, născută la 15 iunie 1843 (de asemenea a fost botezată la Biserica „Sf. Ilie" din Chişinău, calitatea de naşi având-o nobilul Constantin Doxachi Hurmuzachi, venit la Chişinău din Austria în bază de paşaport, şi văduva Anastasia Teodor Petrino)[33]. Cel de al patrulea copil se numea Dimitrie, născut în 26 octombrie 1844 (botezat în ziua de 31 octombrie a aceluiaşi an, la Biserica „Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil" din satul Rediu Mare[34], naşi fiindu-i moşierul satului Cernauca din Austria, Nicolae Hurmuzachi şi spătăreasa Anastasia Teodor Petrino din Rujniţa, soţia răposatului Hristodulo Petrino)[35].

Aşadar, punem în circulaţie data exactă a naşterii poetului Dimitrie Petrino. Precizarea este necesară, deoarece un şir de publicaţii conţin informaţii eronate în acest sens. Bunăoară, Ştefan Meteş[36], Petre P. Haneş[37] şi Gheorghe Bezviconi au indicat anul 1846 ca fiind cel în care s-ar fi născut Dimitrie Petrino[38]. George Călinescu scrie în monumentala sa istorie a literaturii române: „se născuse la Rujniţa în 1838, mai degrabă decât în 1846"[39]. Iar în compendiul acestei lucrări de proporţii este indicat un alt an al naşterii lui Dimitrie Petrino, care este cel real: 1844[40]. *Dicţionarul literaturii române de la origini până în 1900* (ediţia din 1979) oferă cititorului o informaţie incertă: „1838 <36>, Rujniţa, Soroca"[41]. Derutat de lipsa unei precizări în privinţa venirii pe lume a lui Dimitrie Petrino, Eugen Lungu a consemnat: „Anul 1838 e considerat cel mai sigur an al naşterii sale, deşi se

[31] Numele de familie este ortografiat conform actului consultat.

[32] A.N.R.M., Fond *208*, inventar 1, dosar 25, f. 1675v.

[33] Registrele parohiale de stare civilă ale bisericii Sf. Ilie din Chişinău pe anii 1842 şi 1843. A.N.R.M., Fond *211*, inventar 3, dosar 39, f. 588v; dosar 51, f. 578v; Fond *208*, inventar 1, dosar 25, f. 1676.

[34] Sat învecinat cu Rujniţa.

[35] A.N.R.M., Fond *88*, inventar 1, dosar 237, f. 77–78; Fond *208*, inventar 1, dosar 25, f. 1677; Dinu Poştarencu, *op. cit*., p. 182.

[36] Ştefan Meteş, *op. cit*., p. XL.

[37] Petre P. Haneş, *Poetul basarabean-bucuvinean D. Petrino*, în „Viaţa Basarabiei", Chişinău, anul XI, mai – iunie 1942, nr. 5–6, p. 79.

[38] Gheorghe Bezviconi, *op. cit*., p. 145.

[39] George Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Bucureşti, Editura Minerva, 1982, p. 423.

[40] Idem, *Istoria literaturii române. Compendiu*, Chişinău, Editura Universitas, 1993, p. 131.

[41] *Dicţionarul literaturii române de la origini până în 1900*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1979, p. 677.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

bănuieşte că ar putea fi şi 1836 sau chiar 1846”[42]. Dumitru Micu s-a oprit asupra anului 1838[43], an evidenţiat şi de publicistul Vasile Nastasiu, cu ocazia comemorării poetului[44]. Iar Mihai Cimpoi a admis unul dintre doi ani posibili: 1838 sau 1836[45]. În ediţia din 2002 a *Dicţionarului literaturii române de la origini până în 1900* este semnalată data corectă a naşterii lui Dimitrie Petrino: 26 octombrie 1844[46]. Cu toate acestea, în *Dicţionarul scriitorilor români din Basarabia*, apărut în 2007, şi în lucrarea *Calendar Naţional. 2008* este arătat, din nou, anul 1838 ca fiind cel al naşterii lui Dimitrie Petrino[47].

În baza hotărârii din 27 august 1851 a Tribunalului Judeţean Soroca – Iaşi[48], Petru Petrino a fost pus în posesiune asupra moşiilor Mândâc şi Rujniţa, care i-au revenit prin testament de la decedata sa mamă, spătăreasa Anastasia Petrino[49].

Prin decretul emis în 23 decembrie 1857, Departamentul de Heraldică a consimţit decizia din 26 aprilie 1857 a Adunării Deputaţilor Nobilimii din Basarabia de a conferi titlul de nobil copiilor lui Petru Petrino[50].

Gheorghe Sion (prietenul familiei Petrino) relatează că Petrache Petrino, lichidându-şi averea pe care o poseda în Basarabia, s-a mutat împreună cu familia sa în Bucovina, „devenind stăpânul moşiei din Cernauca, după ce i-a despăgubit pe cumnaţi cu drept de proprietari moştenitori”[51]. Potrivit altei surse, după moartea bătrânului Doxachi Hurmuzachi şi a soţiei sale, averea acestora a fost împărţită între fraţi şi surori, casa din Cernăuţi şi o parte din moşia Cernauca, împreună cu conacul, revenindu-i Eufrosiniei Petrino[52]. Elucidăm în acest context că Petru Petrino şi-a vândut averea funciară din Basarabia mai târziu, fapt despre care se menţionează în continuare.

La 3 noiembrie 1864, Petru Petrino şi fiul său Dimitrie, încheind între ei o tranzacţie, au înregistrat-o la Tribunalul Judeţean Soroca – Iaşi, aceasta constând în următoarele: contele Petru Petrovici-Armis din Imperiul Austriac, care decedase în 1861 la Florenţa, fiindu-i unchi lui Petru Petrino (fratele mamei sale), i-a lăsat prin testament fiicei sale Maria, Galeotti după soţ, o parte din propria avere, restul

[42] Eugen Lungu, *Un celebru anonim*, în „Orizontul”, Chişinău, 1989, nr. 11, p. 32.

[43] Dumitru Micu, *Scurtă istorie a literaturii române*, vol. I, Bucureşti, Editura Iriana, 1994, p. 292.

[44] Vasile Nastasiu, *Un junimist de la Soroca*, în „Luceafărul”, Chişinău, 28 iulie 1998, p. 4.

[45] Mihai Cimpoi, *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*, ediţia a II-a, revăzută şi adăugită, Chişinău, Editura ARC, 1997, p. 74.

[46] *Dicţionarul literaturii române de la origini până în 1900*, Bucureşti – Chişinău, Editura Academiei Române, Editura Gunivas, 2002, p. 695. Data exactă a naşterii lui Dimitrie Petrino a fost comunicată de noi Editurii Gunivas.

[47] *Dicţionarul scriitorilor români din Basarabia. 1812–2006*, Chişinău, Editura Prut Internaţional, 2007, p. 349; *Calendar Naţional. 2008*, Chişinău, 2008, p. 154.

[48] Acest tribunal îşi avea sediul în oraşul Bălţi.

[49] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 5, dosar 2440, f. 3.

[50] Idem, Fond *88*, inventar 1, dosar 237, ff. 83–84.

[51] Gheorghe Sion, „Suvenire despre poetul D. Petrino”, în „Revista nouă”, Bucureşti, anul IV, 1891, nr. 2–3, pp. 46–54. Apud Ştefan Meteş, *op. cit*., p. XLI.

[52] Petre P. Haneş, *op. cit*., p. 79.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

bunurilor, aflate în Viena şi Florenţa, le-a lăsat prin testament lui Dimitrie Petrino, cu condiţia ca acesta să intre în dreptul de proprietate asupra lor după moartea tatălui său, ultimul beneficiind de dreptul de a se folosi pe viaţă de veniturile pe care le aduceau aceste bunuri. În urma contestaţiei depuse de Maria Galeotti în legătură cu determinarea cotei repartizate ei din averea tatălui, a fost pornit un proces judiciar în instanţele din Imperiul Austriac, care dura de trei ani. Pentru a diminua cheltuielile de judecată, dar şi din alte motive, Dimitrie Petrino renunţă la dreptul ce îl avea asupra averii lăsate prin testament de Petru Petrovici-Armis în favoarea tatălui său, care îi dă în schimb moşia Rujniţa din Basarabia[53].

În jurul datei de 1 ianuarie 1865, conform informaţiilor Comitetului Regional de Statistică din Basarabia, Petru Petrino stăpânea în judeţul Soroca următoarele moşii: Mândâcul Vechi, Mândâcul Nou şi Maramonovca (cu suprafaţa totală de 11 036 de desetine), terenul viran Petroşcani (2 516 de desetine) şi satul Rujniţa (2 432 de desetine). În acelaşi timp, moşia satului Plopi, împreună cu terenul nepopulat Trăistieni (2 889 de desetine) şi moşia satului Ţaul (numit şi Horodiciul), cu suprafaţa de 3 669 de desetine, constituiau proprietatea lui Iordache Stamati, căsătorit cu Eufrosinia, sora lui Petru Petrino[54].

În ziua de 13 ianuarie 1868, la biserica din satul Horodici, judeţul Soroca, a fost botezat micuţul Alexandru, născut pe data de 9 octombrie 1867, fiul moşierului acestui sat, Vasile al lui Vasile Vasilco şi al soţiei acestuia Maria, calitatea de naşi având-o moşierul satului Rujniţa, Dimitrie P. Petrino şi Elena, fiica moşierului satului Horodici, Vasile V. Vasilco[55].

La 18 aprilie 1868, nobilul basarabean Alexandru Matei Cotruţă, în calitate de mandatar al lui Petru Petrino, şi Dimitrie Petrino, acesta din urmă acţionând cu asentimentul tutorelui său, principele Mihail Alexandru Cantacuzino, au solicitat Tribunalului Civil Regional al Basarabiei să legalizeze tranzacţia din data de 3 noiembrie 1864, arătând, totodată, în cererea depusă că Petru Petrino i-a dat lui Dimitrie Petrino în proprietate moşia Rujniţa[56]. Tribunalul le-a satisfăcut solicitarea. Potrivit lui Teodor Balan (fără să facă trimitere la vreo sursă), în 1867, Petru Petrino i-a vândut moşia Rujniţa lui Ioan Biberi şi s-a mutat în Bucovina, la Cernauca[57], ceea ce, precum constatăm, nu corespunde realităţii.

Prin adresa din 25 septembrie 1871, guvernatorul Basarabiei i-a adus la cunoştinţă mareşalului regional al nobilimii basarabene că Ministerul Afacerilor Interne al Rusiei i-a expediat spre examinare petiţia nobilului Dimitrie Petrino, domiciliat în Bucovina, în care era formulată rugămintea de a fi eliberat de sub supuşenia Rusiei. Pe deasupra, guvernatorul a mai dispus să fie pus la curent dacă solicitantul deţine moşii în Rusia şi dacă nu există obiecţii în ceea ce priveşte

[53] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 5, dosar 2440, f. 4.

[54] *Записки Бессарабского Статистического Комитета*, Под редакцией А. Н. Егунова, Кишинев, 1867, tomul II, pp. 140–143.

[55] A.N.R.M., Fond *211*, inventar 6, dosar 117 (Registrul parohial de stare civilă al bisericii din satul Horodici pe anul 1868).

[56] A.N.R.M., Fond *37*, inventar 5, dosar 2440, f. 1.

[57] Teodor Balan, *Documente bucovinene*, p. 166.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

retragerea supuşeniei[58]. Curând, mareşalul nobilimii l-a informat pe guvernator: până la plecarea din Rusia, Dimitrie Petrino a locuit în judeţul Soroca; în dosarul familiei Petrino, care se păstra în Cancelaria Mareşalului Regional al Nobilimii din Basarabia, nu era specificat ce moşii avea în stăpânire; din partea sa nu avea obiecţii cu privire la retragerea supuşeniei. Ulterior, în 22 ianuarie 1872, Cârmuirea Regională a Basarabiei i-a cerut mareşalului regional al nobilimii să-i comunice data naşterii lui Dimitrie Petrino. Mareşalul nobilimii a răspuns: Dimitrie Petrino s-a născut la 26 octombrie 1844. Consumându-se formalităţile ce se impuneau într-o atare situaţie, ministrul Afacerilor Interne al Rusiei l-a înştiinţat pe guvernatorul Basarabiei, prin avizul din 11 iunie 1872, că împăratul rus a sancţionat decizia Consiliului de Miniştri din 2 iunie a aceluiaşi an de a-i retrage nobilului Dimitrie Petrino supuşenia rusă[59].

La 20 octombrie 1872, Petru Petrino i-a vândut lui Ioan C. Oganovici moşia sa Mândâc, cu suprafaţa de 11 002 desetine, care cuprindea şi cătunele Maramonovca şi Slănina, constituite în anii cât a stăpânit-o, împreună cu terenul Petroşcani, o parte din Şalviri şi alte terenuri[60].

În data de 17/29 septembrie 1880, Consulatul Rusiei din Cernăuţi a anunţat Adunarea Deputaţilor Nobilimii din Basarabia că nobilul basarabean Petru Petrino, domiciliat în Cernăuţi, a adresat acestui Consulat rugămintea de a-i legaliza copia decretului din 16 mai 1856 al Senatului Rusiei privind confirmarea titlului de nobil acordat lui şi spiţei sale. Peste câteva zile, la 22 septembrie/4 octombrie, Petru Petrino depune la acelaşi Consulat o cerere, prin care a solicitat să fie înscris în rândul nobilimii basarabene fiul său Alexandru, născut la 30 august 1858, în satul Rujniţa (botezat a doua zi după naştere, în Biserica „Sf. Apostoli Petru şi Pavel” din Rujniţa, de către preotul Andrei Glavan, naşi fiindu-i moşierul Alexandru Doxachi Hurmuzachi, supus austriac, şi Aglaia, născută Petrino, soţia supusului austriac Nicolae Dimitrie Vasilco). Din cauza problemelor de ordin familial şi imobiliar, explica Petru Petrino în continuare, el este nevoit să locuiască împreună cu familia în Bucovina, având paşaport eliberat de către guvernatorul Basarabiei[61]. În 5/17 noiembrie 1880, Petru Petrino declara că i s-a remis, prin intermediul Consulatului Rusiei din Cernăuţi, decizia Adunării Deputaţilor Nobilimii din Basarabia de a-i acorda lui Alexandru Petrino titlul de nobil.

Copiii soţilor Petru şi Eufrosinia Petrino şi-au urmat propriul destin: Aglaia a fost căsătorită cu Nicu Vasilco, Elena – cu dr. Vasile Volan, iar Pulheria – cu baronul Victor Stârcea. Dimitrie Petrino, un june talentat, dar risipitor, contaminat, pe deasupra, de patima beţiei, a trecut în lumea umbrelor († 29 aprilie 1878) fără a avea urmaşi (după moartea soţiei sale, curând a decedat şi singurul lor copil, fiind de vârstă fragedă). Alexandru/Alecu († 1899) a fost doctor în drept[62]. Acesta din urmă a continuat linia masculină a neamului Petrino de la Rujniţa şi Cernauca.

[58] A.N.R.M., Fond *88*, inventar 1, dosar 237, f. 91.
[59] *Ibidem*, f. 94; Fond *6*, inventar 5, dosar 148, f. 9v.
[60] Idem, Fond *36*, inventar 1, dosar 535, ff. 4, 20.
[61] Idem, Fond *88*, inventar 1, dosar 237, ff. 97, 100.
[62] Ştefan Meteş, *op. cit*., pp. XXXIX–XL.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

ANEXE

I

Cătră Giudecătoria Politicească a oblastiei Basarabiei
De la Giudecătoria ţinutului Hotinului

Raport

La această giudecătorie s-a primit ucazul[63] acei politiceşti giudecătorii din 21 a următoarei luni iulie cu nr. 1334 poruncitor ca să-i facă publicaţie în soroc de şasă luni pentru schimbul ce au săvârşit cămi(nar)ul Nicolae Andrei Pavlu cu Hristodor Ioan Petrino, adică întăiu au dat celui de pe urmă moşiile ce le are la acest ţinut: anume Treistieni ce-i zic şi Plopul, i Horodiciul şi Alboteşti ce-i zic şi Ţau, şi cel de pe urmă i-au dat moşiile din Moldavia de la ţinutul Dorohoiului anume Vaculeştii, Cuzorca şi Verbi unite într-un hotar, pentru care că va fi întocmai următoare celor poruncite prin pomenitul ucaz cu supunere să răportuieşti.

Clen[64] Stamati
Clen Ştefan
Stolonacealnic[65] Nicolau
Anul 1824: iulie 24 zile
Hotin

Sursa: A.N.R.M., Fond *37*, inventar 1, dosar 514, f. 18.

II

Testament

Voind a curma tot feliul de nedumerire şi gâlcevire ce s-ar pute naşte după moartea mea între urmaşii mei, am hotărât de bună voie şi de nimene silită, în deplină întregime a trupului şi a minţii mele a face testamentul meu în chipul următoriu:

1. Povăţuită de dragostea părintească am dat fiicei mele Eufrosinia Petrino, la măritarea sa cu Dlui gubernski secretariu[66] Gheorghe Stamati, încă în anul 1832,

[63] Ordinul.
[64] Člen (rusism) – membru.
[65] Stolonacealnic (rusism) – şef de birou.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

de zestre moşiile Plopul şi Ţaul din ţinutul Sorocii în Basarabia; fiului meu Petru Petrino am dat în vecinică proprietate moşia Mandicul, iar pentru mine am păstrat numai o mică moşie anume Rujniţa din ţinutul Sorocii. Dar fiindcă pe această de pe urmă numită moşie n-aveam casă de lăcuit, nici alte îndemânări de odihnă, pentru aceasta am însărcinat pe fiul meu Petru Petrino să o înzestreze cu casă şi alte acareturi, cu a cărora zidire Dlui a cheltuit din drepţi banii Dsale zece mii şi şase sute № 10.600 ruble argint, pe care somă de bani am şi dat Dsale formal zapis. Venitul moşiei Rujniţa neajiungându-mi pentru întâmpinarea tuturor cheltuielilor mele, am mai luat cu împrumutare de la fiul meu Petru Petrino în mai multe rânduri opt mii şi patru sute № 8.400 ruble argint pe care Dsale trei sineturi întărite de macleri[67]. Averea mea se cuprinde dar astăzi în moşia Rujniţa şi într-o casă de piatră în Iaşi lângă curtea arsă, iar datoriile mele către fiul meu Petru Petrino se suie la nouăsprezece mii № 19000 ruble argint cu a lor dobândă lejuită câte zece la sută pe an din ziua împrumutărilor.

2. Neavând nici o închipuire a plăti aceste datorii a mele, a cărora dreptate şi sfinţenie cunosc şi întăresc şi prin acest testament, las numitului meu fiu şi creditor Petru Petrino, iar îndestularea Dsale atât în privirea banilor ce îi datoresc cât şi în privirea pagubelor ce i-am pricinuit prin neplata lor la termenul aşezat, în vecnică proprietate, mai sus pomenita casa mea din Iaşi şi moşia Rujniţa, cu toate zidirile şi acareturile şi cu pădurea aflătoare pe dânsa, însă cu această condiţie ca Dlui să aibă a întra în stăpânirea acestei moşii şi a casei din Iaşi tocmai după moartea mea şi până atunce a mă ajuta ca şi până acum la cheltuielile trebuincioase pentru hrana şi odihna vieţii mele, iar după moartea mea a plăti atât cheltuielile îngropării mele cât şi grijile şi milosteniile pentru odihna sufletului meu după obiceiul creştinesc, fără a da seamă cuiva de cât lui Dzeu şi cugetului său

3. Atât mai sus însemnată împărţală făcută de mine între fiul meu Petru şi între fiica mea Eufrosinia, cât şi dispoziţia făcută astăzi prin această diată, sânt drepte şi legiuite şi trebuie să rămâe în veci sfinte şi neclintite pentru că: a) Nime nu este datoriu a lăsa la fii sau la fiice mai mult decât legitima, adică partea de moştenire hotărâtă de legi. b) Pentru că părinţii lăsând fiilor şi fiicelor săi legitima, care după pravilele locale a Basarabiei şi anume Donici Tit. 35, cap. 7 şi Tit. 36 cap. al 2-lea este a treia parte din toată averea sânt în dreptate a dispoza cu rămăşiţa averi după a lor plăcere. c) Pentru că moşiile Plopul şi Ţaul ce am dat fiicei mele Eufrosiniei covârşesc mult legitima. d) Pentru că fiica mea, la măritarea sa, a primit pe lângă moşiile Plopul şi Ţaul şi lucruri mişcătoare în preţ de una mie cinci sute № 1500 galbeni, după cum dovedeşte isvodul de zestre iscălit de Diei şi de soţul Dsale. e) Pentru că Diei încă de la anul 1832 a început a se folosi de întregul venit a pomenitelor moşii Plopul şi Ţaul, deşi după alcătuirea cuprinsă în pomenitul isvod de zestre, Diei era în dreptate a primi în cei dintâi patru ani după măritare

[66] Rang civil de clasa a XII-a, conform *Tabelei rangurilor* din Imperiul Rus. Corespundea gradului militar de porucic.

[67] Makler – samsar.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)

numai câte trei sute cincizeci № 350 galbeni pe an, iar fiul meu Petru a început a primi întregul venit a moşiei Mandicul abia de la anul 1842 până la care an Dlui a primit numai câte trei sute № 300 galbeni pe an, fiindcă era mai mare parte a venitului moşiei s-a întrebuinţat de mine pentru plata însemnătoarelor datorii lăsate de legiuitul soţul meu răposatul spătar Hristodolo Petrino, legiuitul tată a fiilor mei Eufrosinia şi Peteru, care datorii după dovezile ce păstrez se suie la soma de şase mii patru sute treizeci şi trei № 6433 galbeni şi sau plătit toate din veniturile Mandicului, fără cea mai mică împărtăşire a fiicei mele Eufrosinia, care din datoriile tatului său n-a plătit nici macar un ban. f) Pentru că fiul meu Petru mi-a purtat şi îmi poartă de grijă pentru cele de trebuinţă şi odihnă şi îmi face tot felul de înlesniri şi agiutoruri, când fiica mea Eufrosinia a fost pururi scutită de asemenea supărare. g) Şi în sfârşit pentru că împărţeala făcută de mine între mai sus numiţii fiii mei s-a întărit şi s-a sfinţit şi prin stăpânirea firească şi paragrafie de mai bine de zece ani, în care timp fiica mea n-a pornit nici un feliu de reclamaţie împotriva acei împărţeli.

Pe aceste legiuite temeiuri răzămându-mă, am făcut acest testament, a cărui păzire cu nestrămutare poroncesc fiilor mei, dându-mi şi binecuvântarea mea din tot sufletul. Iar aceluia din fiii sau urmaşii mei, care ar cuteza a clinti cât de puţin testamentul meu îi las vecinicul meu blestem ca unui turburătoriu mormântului şi sufletului meu; pentru care cutezare neascultătoriul nu numai va avea a-mi da seamă înaintea înfricoşatului şi nepărtinitoriului judeţ din ceriuri; ci încă îndată ce ar cuteza a porni tânguirea asupra dispoziţiilor cuprinse în acest testament, va pierde şi folosul celuilalt urmaş al meu şi acea parte din avere cătă a primit peste legitimă.

Ţie iscăliţii fiind poftiţi de dumneaei spătăreasa Anastasia Petrino am fost faţă la iscălire acestui înscris pe care d-ei a declarat că cuprinde ace de pe urmă voinţă a d-le despre care mărturisim cu această adăugire că persoana iscălită în acest testament iaste cu adevărat d-ei spătăreasa Anastasia Petrino foarte bine cunoscută şi că la iscălirea acestui testament de către d-ei am aflat-o în deplină sănătate a trupului şi întregime a minţii.

Bucovina, Cernăuţi, la 8/20 ghenar 1849

Sursa: A.N.R.M., Fond *36*, inventar 1, dosar 535, f. 8.

BDD-A32652 © 2020 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:37:27 UTC)